

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.23/2024/16.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. október 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A bántalmazás hivatalos eljárásban büntette és más bűncselekmény miatt terhelt1 rendőr főtörzsőrmester és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2023. november 30. napján kihirdetett 42.Kb.65/2022/88-I. számú ítéletét megváltoztatja.

A II., III., IV. és VI. rendű vádlottak cselekményeit a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő szolgálatban kötelességzegés büntettének minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű, terhelt2 rendőr főtörzsőrmester II. rendű, terhelt3 rendőr törzssászlós III. rendű, terhelt4 rendőr törzsőrmester IV. rendű, terhelt5 rendőr főtörzsőrmester V. rendű, terhelt6 rendőr törzsőrmester VI. rendű és terhelt7 rendőr őrnagy VII. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja azzal, hogy a VII. rendű vádlottat a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy hivatali eljárása során, hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntette miatt emelt vád alól tekinti felmentettnek.

A másodfokú eljárásban felmerült 21.000.- (huszonegyezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Megállapítja, hogy a pártfogó ügyvéd díját terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű és terhelt5 rendőr főtörzsőrmester V. rendű vádlottak fele-fele arányban kötelesek viselni.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2023. november 30. napján kihirdetett 42.Kb.65/2022/88-I. számú ítéletével terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, ezért 300 napi tétel, napi tételenként 1000 forint, összesen 300.000 forint pénzbüntetésre, valamint 1 évre a törzsőrmesteri rendfokozatba visszavetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására, és kötelezte a vádlottat 10.969 forint büntügyi költség megfizetésére. Berecz András rendőr főtörzsőrmester II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban köteleességszegés vétségében, és ezért megrovásban részesítette. A II. rendű vádlottat kötelezte 30.361 forint büntügyi költség megfizetésére. terhelt3 rendőr törzssászlós III. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban köteleességszegés vétségében, és ezért megrovásban részesítette. A III. rendű vádlottat kötelezte 1300 forint büntügyi költség megfizetésére. terhelt4 rendőr törzsőrmester IV. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban köteleességszegés vétségében, ezért megrovásban részesítette. A IV. rendű vádlottat kötelezte 8500 forint büntügyi költség megfizetésére. terhelt5 rendőr főtörzsőrmester V. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, ezért 100 napi tétel, napi tételenként 1000 forint, összesen 100.000 forint pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására, és kötelezte az V. rendű vádlottat 174.100 forint büntügyi költség megfizetésére. terhelt6 rendőr törzsőrmester VI. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban köteleességszegés vétségében, ezért megrovásban részesítette. A VI. rendű vádlottat kötelezte 1300 forint büntügyi költség megfizetésére. Ellenben terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlottat az ellene a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétsége és terhelt7 rendőr százados VII. rendű vádlottat az ellene a Btk. 440. § (1) bekezdésébe ütköző jelentési kötelezettség megszegésének vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Az eljárás során felmerült további 333.460 forint büntügyi költséggel kapcsolatban megállapította, hogy azt az állam viseli.

[2] A tárgyaláson az ügyész fellebbezést jelentett be valamennyi vádlott terhére, az I-VI. rendű vádlottak esetében súlyosításért, a perbeszédben előadott vád megállapítása és büntetés kiszabása céljából, míg a VII. rendű vádlott vonatkozásában bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében. Az I. rendű vádlott és védője a nyilatkozattételre három munkanap gondolkodási időt tartottak fenn, de a törvényes határidőn belül jogorvoslati nyilatkozatot nem tettek. A II. és III. rendű vádlottak, valamint közös védőjük felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést. A IV. rendű vádlott és védője szintén felmentésért fellebbeztek. Az V. rendű vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették. A VI. rendű vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést. A VII. rendű vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették.

[3] A katonai büntetőeljárásra kijelölt ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy tévesen állapította meg a Fővárosi Törvényszék, hogy az I. rendű vádlott indokoltan ütötte meg a sértettet, amikor az megfenyegette, hogy kábítószeres tüvel meg fogja szúrni és eközben jobb kezével nadrágja jobb első zsebébe nyúlt. Az I. rendű vádlott által adott pofon ugyanis nem nevezhető sem jogszerűnek, sem

szükségszerűnek. Az elsőfokon eljáró ügyész álláspontja alátámasztásaként hivatkozott a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 47. §-ában, valamint 15-16. §-aiban írtakra. Hivatkozott továbbá a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 40. §-ának (1) és (2) bekezdéseiben foglalt rendelkezésre. Ezen túlmenően kifejtette, hogy a rendelkezésre álló videófelvétel szerint az előállított személy semmilyen támadó mozdulatot nem tett. Az nem cáfolható, hogy fenyegető kijelentést tett, azonban nyugodtan ült a helyén, tehát a pofonütése nem lehetett jogszerű. A rendelkezésre álló rendőri erőfölény egyébként is szükségtelenné tette a megütését, ráadásul a fecskendő a ruházatában el volt elrejtve. Az ügyészi álláspont szerint egyébként az I. rendű vádlott további magatartásai, így az előállított személy felállítása, később a földre rántása szintén durván történt. Ezt követően történt az, hogy az I. rendű vádlott a sértettet többször indokolatlanul megütötte, ahogy azt az elsőfokú bíróság is megállapította. Álláspontja szerint tehát az I. rendű vádlott több alkalommal bántalmazta az előállítottat. Ennek során a VII. rendű vádlottnak jelentési kötelezettsége keletkezett, melynek nem tett eleget.

[4] A II. tényállási ponthoz kapcsolódóan – az ügyészi álláspont szerint – iratellenesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a sértett leköpte az V. rendű vádlottat. A videófelvételen látható, hogy a sértett maszkot viselt, és a felvételen nem látható olyan mozdulat, amely köpésnek feleltethető meg. A sértett sérüléseivel kapcsolatban kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság sajátosan értelmezte az orvosszakértő által előadottakat, és nem állapította meg a sérülések rendőri vádlottak általi okozását. Kifejtette, hogy az I. rendű vádlott által elkövetett bántalmazást észlelő és erről nem jelentő II., III., IV. és VII. rendű vádlottak társtettesként, míg az V. rendű vádlott cselekményéről nem jelentő VI. rendű vádlott önálló tettesként hivatali bűnpártolást követtek el. Álláspontja szerint, a jelen tényállás mellett cselekményeknek szolgálatban kötelességszegés vagy jelentési kötelezettség megszegéseként való értékelése nem értékeli magát azt a célszót, hogy a bántalmazást elkövető társaik a felelősségre vonás alól mentesüljenek. Az elsőfokon eljáró ügyész ellentmondást vélt felfedezni abban, hogy az I. és V. rendű vádlottak hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazást valósítottak meg, de az azt észlelő szolgálatban lévő rendőri társaik, akik szintén hivatalos személyek, nem hivatali bűnpártolást valósítottak meg. Bűnsegédi magatartás esetén azonban a cselekményük hivatali bűncselekmény lenne. Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács az elsőfokú bíróság ítéletét részben iratellenesség, részben a tényekből helytelen következtetés levonása okán változtassa meg, a perbeszédben kifejtettek szerint állapítsa meg a tényállást és a minősítést, ebből következően valamennyi vádlott bűnösségét, és az ott indítványozott büntetéseket szabja ki velük szemben. Utalt továbbá arra, hogy még a minősítés változatlanul hagyása esetén is rendkívül enyhe, visszatartó erővel nem bíró joghátrányokat állapított meg az elsőfokú bíróság.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.300/2024/2. számú átiratában a katonai ügyész fellebbezését valamennyi vádlott tekintetében – az I. rendű vádlottat érintően módosítással – fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy az elsőfokú katonai tanács eljárása perrendszerű volt, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút, illetőleg relatív hatályú eljárási szabálysértést nem vétett. Utalt továbbá arra, hogy az elsőfokú katonai tanács ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, beszerzett és megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amely a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálásához szükséges volt. Álláspontja szerint a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, mivel iratellenes és téves ténybeli

következtetést tartalmaz, mely megalapozatlanság azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a) és c) pontjai alapján kiküszöbölhető. Ennek érdekében az 1/ tényállási pont 7. oldal 3. bekezdéséből mellőzni indítványozta azt, hogy a sértett jobb kezével a jobb nadrágzszebe felé nyúlt, továbbá, hogy az I. rendű vádlott a támadás elhárítása érdekében ütötte pofon első ízben a sértettet. Az 1/ tényállási pont utolsó bekezdését indítványozta mellőzni, ellenben a VII. rendű vádlott tekintetében azt indítványozta rögzíteni a tényállásban, hogy ő a sértettel szemben az I. rendű vádlott által indokolatlanul alkalmazott erőszakot észlelte, mellyel kapcsolatban a Rendőrség Szolgálati Szabályzata 8. § (1) bekezdése, illetőleg a 89. § (4) bekezdése alapján jelentési kötelezettsége keletkezett, melynek nem tett eleget.

[6] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a 2/ tényállási pontban az elsőfokú bíróság iratellenesen rögzítette, hogy az előállító részlegre történő kísérése során a maszkot nem viselő sértett leköpte az V. rendű vádlottat. Kifejtette, hogy a kamerafelvételen egyértelműen kivehető, hogy a sértett arcán a lépcsőn történő kísérése során mindvégig egészségügyi maszkot viselt, ennél fogva az V. rendű vádlottat le sem követhette. A tényállásban így annak rögzítése indokolt, hogy az V. rendű vádlott ismeretlen okból ragadta meg a sértett nyakát és nyomta őt a falhoz. A 2/ tényállási pont 9. oldal 4. bekezdésében írtakat indítványozta mellőzni, és ehelyett azt rögzíteni, hogy a 9. oldal 2. bekezdésében felsorolt sérüléseket a sértettnek az I. rendű vádlott okozta az 1/ tényállási pontban írt módon. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint az így helyesbített tényállás az I. és VII. rendű vádlottak tekintetében már mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas.

[7] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács indokolási kötelezettségének eleget tett, és a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy az I-VI. rendű vádlottak a terhükre rótt bűncselekményeket elkövették. E vádlottak felmentésére csupán a releváns bizonyítékok felülmérlegelése útján lenne lehetőség, ami a másodfokú eljárásban tilalmazott, ezért a II-IV., valamint VI. rendű vádlottak felmentését célzó védelmi fellebbezések a fellebbviteli eljárásban nem foghatnak helyt. A másodfokú ügyészi álláspont szerint azonban tévedett a törvényszék, amikor az I. rendű vádlottat az ellene könnyű testi sértés vétsége, míg a VII. rendű vádlottat az ellene hivatali bűnpártolás büntette miatt emelt vád alól felmentette. Érvelése szerint téves jogi következtetéssel állapította meg a törvényszék, hogy az I. rendű vádlott által a sértettnek adott pofon szolgálati érdekből, indokoltan történt, így az azt észlelő további rendőröknek jelentési kötelezettségük sem keletkezett. Vitatta azon bírói érvelést, hogy a sértettnek adott pofon, egy támadó mozdulatot követően, a Covid-járvány idején, egy vélhetően kábítószer fogyasztó személy támadásának elhárítása és cselekmény megakadályozása érdekében kivételesen elfogadható.

[8] A fellebbviteli főügyészség átiratában a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 47., 15. és 16. §-aira, valamint a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. BM rendelet 40. §-ára hivatkozva fejtette ki, hogy az I. rendű vádlott magatartásával megvalósította a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettét. Az elsőfokú bíróság által a tárgyaláson megtekintett és ítéletében értékelt kamerafelvételekre hivatkozva fejtette ki, hogy a felvételen nem látszik olyan, hogy a sértett a farzsebéhez nyúlt volna, hogy a felvétel alapján a sértett kezei mindvégig az asztal takarásában voltak, és amikor az I. és IV.

rendű vádlottak odaléptek hozzá, a sértett mindkét kezét a hasa előtt tartotta. Ezt követően ütötte meg az I. rendű vádlott a sértettet. A felvétel alapján tehát a sértett részéről támadó mozdulat kifejtése nem történt, így a vele szemben alkalmazott ütés kapcsán sem támadás elhárításáról, sem ellenszegülés megtöréséről nem lehetett szó. A támadás céljára szolgáló eszköz használata ugyancsak nem volt reálisan várható, hiszen az bele volt varrva a sértett nadrágjának belső zsebében. Utalt továbbá arra, hogy az I. rendű vádlott harmadik momentum szerinti cselekvőségénél – amikor a vádlott a sértettet a földre rántotta – nem lehet jogszerűségről beszélni, mert az meghaladta az intézkedés céljának eléréséhez szükséges mértéket.

[9] Kifogásolta a fellebbviteli főügyészség, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlottat azért mentette fel a könnyű testi sértés vétsége miatt emelt vád alól, mert álláspontja szerint nem bizonyítható kétséget kizáróan, hogy a sértett sérüléseit ezen vádlott okozta, ugyanis a sértett a sérüléseit a rendőrkapitányságra történő első és második előállításai közötti időben is szerezhetette. Hivatkozása szerint a sértett az eljárás kezdeti szakaszától következetesen vallotta, hogy előállítása során a rendőrök bántalmazták, mely során könnyű sérüléseket szenvedett. A sértett sérüléseiről orvosi dokumentáció áll rendelkezésre. A kirendelt igazságügyi orvosszakértő véleménye alapján a sértett sérülései az 1/ tényállási pontban írt cselekmény folytán is keletkezhetnek. Az eljárás során nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a sértett sérüléseit nem a vádiratban írt, hanem valamely más cselekmény eredményezte volna. A sértett által előterjesztett, joghatályos magánindítvány rendelkezésre áll, ezért álláspontja szerint az I. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségében is meg kell állapítani.

[10] A VII. rendű vádlottat illetően a fellebbviteli ügyészség arra hivatkozott, hogy az egyes momentum esetében maga az elsőfokú bíróság is rögzítette a bűncselekményt megvalósító magatartást. Az 5-ös momentumnál pedig a kamerafelvétel szerint ez a vádlott a földön fekvő sértettet bántalmazó I. rendű vádlott mellett haladt el, tehát a súlyosan jogszerűtlen magatartást észlelnie kellett. Ebből a VII. rendű vádlott bűnösségére is következtetést kell levonni. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor az II-IV., valamint VI., VII. rendű vádlottak azon magatartását, hogy az általuk észlelt bűncselekményekről szolgálati előjáróiknak nem tettek jelentést hivatali bűnpártolás helyett katonai bűncselekménynek minősítette. Az Rtv. 13. § (1) bekezdésére és 33. § (1) bekezdés a) pontjára, továbbá eseti döntésekre hivatkozva fejtette ki, hogy a II., III., IV., VI. és VII. rendű vádlottak cselekménye helyesen a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy által hivatali eljárása során, hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntetnének minősül. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint a fenti személyek személyi bűnpártolást valósítottak meg, hiszen anélkül, hogy a bűncselekmény elkövetőjével az elkövetés előtt megegyeztek volna, segítséget nyújtottak ahhoz, hogy az elkövető a hatóság üldözése elől meneküljön. Zárójelben jegyezte meg, hogy a II-IV., valamint VI. rendű vádlottak terhére megállapított bűncselekmény azért is törvénysértő, mert szolgálatban kötelességszegés vétségi alakzata került megállapításra, nem pedig szolgálatban kötelességszegés büntette, annak ellenére, hogy az ezen vádlottak által elkövetett mulasztás által az aktív bántalmazást kifejtő vádlott a büntetőjogi felelősségre vonás alól mentesülhet.

[11] A másodfokú ügyészség súlyosításra irányuló indítványával összefüggésben megjegyezte, hogy az elsőfokú katonai tanács a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta, azonban nem valós súlyoknak megfelelően értékelte. A vádlottak terhére rótt hivatali és igazságszolgáltatás elleni bűncselekmények jelentős tárgyi súlyúak, azokat a törvény 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Az I. rendű vádlott a bűncselekményeket, kitartó szándékkal követte el, ugyanazon intézkedés alatt több ízben is bántalmazta a sértettet, ezért az enyhítő körülmények értékelése mellett sem indokolt végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésnél enyhébb büntetés kiszabása. Utalt arra, hogy az I. rendű vádlott az előzetes mentesítésre érdemtelen, méltatlanná vált rendfokozat viselésére, a rendőrség kötelékében nem tartható meg, ezért lefokozás katonai büntetéssel kell sújtani. Hangsúlyozta, hogy a II-IV., valamint a VI. és VII. rendű vádlottakkal szemben a terhükre helyesen megállapítandó bűncselekmények büntetési tétele miatt megrovás vagy próbára bocsátás alkalmazása szóba sem jöhet, velük szemben is végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása szükséges azzal, hogy előzetes mentesítésben részesíthetők. Cselekményük azonban rendfokozatuk tekintélyének sérelmével járt, de a szolgálatban megtarthatók, így velük szemben rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetés kiszabása szükséges és indokolt.

[12] Az előzőekben kifejtettek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (2) bekezdése alapján változtassa meg, és a tényállás helyesbítését, valamint eltérő tényállás megállapítását követően az I. rendű vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségében; a VII. rendű vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy által hivatali eljárása során, hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntetében; a II., III., IV., V., VI. rendű vádlottak cselekményét a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy által hivatali eljárása során, hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntetnének minősítse; az I-VII. rendű vádlottak büntetését – a pénzbüntetés, illetőleg a megrovás mellőzésével – súlyosítsa a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti börtön fokozatú szabadságvesztésre, melynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdései alapján próbaidőre függessze fel. Az I. rendű vádlottat a Btk. 137. § (1) és (2) bekezdései alapján fokozza le, valamint mellőzze a vádlottal szembeni rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetését. A II., III., IV., V., VI. és VII. rendű vádlottakat a Btk. 136. § (1) bekezdés a) pontja és a Btk. 139. § (1)-(3) bekezdései alapján ítélje rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetésre is. A Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján állapítsa meg az I-VII. rendű vádlottak feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontját; az I. és V. rendű vádlottakat érintően mellőzze a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztésről szóló ítéleti rendelkezéseket; a Btk. 102. § (1) bekezdése alapján a II-VII. rendű vádlottakat részesítse előzetes mentesítésben; egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[13] Az I. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette a Fővárosi Nyomozó Ügyészség által bejelentett és a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség által fenntartott fellebbezés indokolásával kapcsolatos észrevételeit. A fellebbezés elutasítására tett indítványt arra hivatkozva, hogy az ügyben első- és másodfokon

eljárás ügyesség a fellebbezés indokolásában tévesen hivatkozott arra, hogy az I. rendű vádlott által a sértettnek adott pofon nem szolgálati érdekből, nem indokoltan történt, mert nem volt sem szükséges, sem arányos és jogszerűnek sem tekinthető. Kifejtette továbbá, hogy az ügyesség tévesen indítványozza a védence terhére megállapítani a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségét. Hivatkozása szerint, az elsőfokú bíróság ítélete indokolása [50]-[60] terjedő bekezdéseiben részletesen értékelte a testi sértés kapcsán szóba jöhető bizonyítékokat, és levonta az azokból adódó következtetést. Kiemelte, hogy a sértett a tárgyaláson nem tudta megmondani, hogy a sérülései mikor keletkeztek, és azokat ki okozta. A 71. naplószerű kihallgatási jegyzőkönyv olyan nyilatkozatát tartalmazza, hogy a X. kerületben bántalmazták azok, akik őt a Markóba vitték. Kézzel írt jelentésében pedig arról nyilatkozott, hogy a sérüléseket 2020. október 15-én szerezte. Megállapítható továbbá, hogy a sértett 2020. október 15-én 00 óra 30 perckor sérülés és panaszmentesen távozott a kerületi kapitányság épületéből. A sértett befogadásakor, 2020. október 15-én 16 óra 50 perckor készült orvosi vélemény a sértett nyakán néhány hámhórsolást, a bal térde alatt pörkkel fedett sebet, míg a bal oldalon a IX-XI. borda érzékenységet rögzítette, ezzel szemben a 2020. október 15. napján 16 óra 45 perckor kiállított traumatológiai szakrendelési orvosi vizsgálat lelete alapján testi sérülés nem bizonyítható. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a rögzített hórsolások keletkezésének pontos időpontja nem határozható meg. Azok keletkezhetnek a rendőri intézkedés menetében, de akár jóval korábban vagy a két vizsgálat között is. A videófelvevőn látott fizikai kényszer nem feltétlenül kellett, hogy hórsolást okozzon a testen. A védői hivatkozás szerint a pofon bizonyíthatóan sérülést nem okozott. Az I. rendű vádlott tevékenysége és a sértetten keletkezett sérülések között okozati összefüggés nem állapítható meg. Ez egybevág az elsőfokú bíróságnak a bizonyítási eljárás lefolytatása eredményeként tett megállapítással, mely szerint kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a sértett sérüléseit az I. rendű vádlott okozta. Az előzőekben foglaltakra figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[14] A II. és III. rendű vádlottak védője az ítéltábla katonai tanácsához eljuttatott fellebbezés indokolásában az elsőfokú ítélet ellen felmentés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Indokolása szerint a sértettet nem bántalmazták, vele szemben rendőri intézkedést folytattak le a befogadó részlegen, melynek során testi kényszerszert alkalmaztak, amely indokolt, szükséges és arányos volt, még a kamerafelvevételek tanúsága szerint is. A kamerafelvevőn látható ütések, illetve földrevétel megféleltethető a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló BM rendelet 40. §-ában szabályozott testi kényszernek. Elméleti síkon nem vitatta, hogy az indokolatlan erőszak alkalmazásáról tudomást szerző, azt felismerő rendőrök jelentésének elmaradása a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban kötelességszegés vétségét valósíthatja meg, azonban a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján téves az ítéleti tényállás, amely indokolatlanul alkalmazott erőszakot rögzít. Utalt arra a védő, hogy a cselekmények menetében védencai számára nem volt lehetséges társai eljárásának anyagi jogszerűségét vizsgálni, alakilag azonban nem jogszerűtlen az eljárás, az nem felismerhetően jogellenes. Eseti döntésekre hivatkozva utalt arra, hogy általában akkor jogszerű valamely eljárás, ha megfelel a rá vonatkozó eljárási szabályoknak, míg az alaki előírások kisebb megszegése nem szünteti meg az eljárás jogszerűségét. Kifejtette, hogy nem jogszerű a hivatalos személy eljárása, ha minden mérlegelés szükségessége nélkül és félreismerhetetlenül, kétséget kizáró határozottsággal jogszerűtlennek mutatkozik. Az elkövetőnek tehát a magatartás tilalmazott voltát kell felismerni, de a társadalomra veszélyesség tudatát kizárhatja, ha az elkövető tévesen, valamely társadalomra veszélyességet kizáró körülmény meglétét feltételezi. A tényállítás

társadalomra veszélyességében való tévedés abban az esetben vezethet a terhelt felmentéséhez, ha az elkövetőnek e téves feltevésre alapos oka volt. A védői álláspont szerint védenői részéről a társadalomra veszélyességben való tévedés állapítható meg, másodlagosan így a tévedésre, mint büntethetőséget kizáró okra hivatkozott. Utalt arra, hogy amennyiben a vádhatóság a bűncselekmény elkövetését állítja, úgy a bűncselekmény megtörténtét, annak tárgyi és alanyi elemeit neki kell bizonyítani. Jelen esetben azonban a vádban írt bűncselekmény elkövetése nem állapítható meg, a rendelkezésre álló bizonyítékok nem alkotnak olyan zárt láncolatot, amelyek minden más lehetőséget kizáró módon mutatnák a bűnösséget. A sértett és élettársa tanúvallomása nem feleltethető meg a vádirati tényállásnak, így a jelen ügyben alkalmazható egyetlen bizonyítási eszköz a kamerafelvétel, annak alapján kell állást foglalni. A sértetti sérülések időpontja pedig eleve kétséges.

[15] A IV. rendű vádlott védője fellebbezése indokolásában arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és védencét mentse fel a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa által megállapított bűncselekmény alól, egyben a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványát teljes egészében utasítsa el. Utalt arra, hogy védenca a terhére rótt bűncselekmény elkövetését tagadta, nem ismerte, illetve ismeri el bűnösségét a terhére megállapított bűncselekményben sem, azaz az ítéletben megállapított tényállási elemeket nem valósította meg. Hivatali eljárása során hivatali kötelességét nem szegte meg, a bűnpártolás büntetést nem követte el. Álláspontja szerint védenca eljárása során a rá irányadó szabályokat betartotta, és nem tapasztalt olyat, vagy azért, mert nem látott, vagy azért, mert nem hallott olyan történéseket, melyekre reagálnia kellett volna, vagy jelentést kellett volna tenni az intézkedéssel kapcsolatban. Ilyen körülmények között pedig bűnösségének megállapítására nem kerülhetett volna sor.

[16] Az V. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsához eljuttatta az ügyészi fellebbezés indokolásával kapcsolatos észrevételeit. Kifogásolta, hogy a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ítéleti megállapításokkal szemben azt rögzítette, hogy azok iratellenesek, mert a sértett jól láthatóan maszkot viselt a videófelvételen és így nem köphette le az V. rendű vádlottat. A felvételen nem látható, hogy mi volt a bántalmazás oka, továbbá, hogy a sértett részéről mozgása és fejének helyzete miatt még az sem feltételezhető, hogy szidalmazta volna a vádlottat. Álláspontja szerint tévesen indítványozta a fellebbviteli főügyészség annak rögzítését, hogy az V. rendű vádlott ismeretlen okból ragadta meg a sértett nyakát és nyomta őt a falhoz. Az ügyészi indítvány megalapozatlanságának alátámasztásaként hivatkozott a kamerafelvételre, ahol – álláspontja szerint – egyértelműen megállapítható, hogy a lépcsőn lefelé haladva a sértett folyamatosan az V. rendű vádlott felé fordult, és hogy az egészségügyi maszkot nem az arcán, hanem az állán viseli. Utalt továbbá arra, hogy a sértett testhelyzete és a maszk viselésének módja lehetővé tette, sőt igazolja az V. rendű vádlott védekezése során tett vallomást, mely szerint tanú1 szinte folyamatosan szidalmazta, fenyegette és köpködté. Összegezve arra a megállapításra jutott a védő, hogy az ítélettel kapcsolatban a katonai ügyész által felvetett iratellenesség nem állapítható meg, az V. rendű vádlott védekezése megalapozott. A terhelt5 rendőr főtörzsőrmester terhére megállapított bűncselekmény minősítése az anyagi jogszabályoknak megfelel, és az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során megfelelő súllyal értékelte a bűnösségi körülményeket, így a sértett közrehatását is, és a speciális és generális prevenciók céljára alkalmas joghátrányt állapított meg. Ezért a védő arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség súlyosításra irányuló indítványát utasítsa el és védenca

tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben. A védő indítványa alátámasztásaként csatolta a videófelvétel releváns, kinyomtatott képkockáit.

[17] A VI. rendű vádlott védője fellebbezése indokolásában arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és a VI. rendű vádlottat mentse fel. Kifejtette, hogy nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem állapította meg a VI. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerinti hivatali kötelesség megszegésével elkövetett bűnpártolás büntetében, mert a bűnpártolás célzatos bűncselekmény, vagyis elkövetője a cselekményét azért fejt ki, hogy az elkövetőnek segítsen. Ilyen célzatot az ügyészség vádirata ugyan állított, de erre nézve semmilyen bizonyítékot nem hozott fel, ilyen bizonyítás nem is folyt. Ebben a tekintetben egyetértett az elsőfokú bíróságnak az ítélet 30. oldalán kifejtett indokolásával. A védői álláspont szerint azonban védence terhére a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban kötelességszegés vétsége sem állapítható meg. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság által tett megállapítások közül nem helyénvaló az, hogy a VI. rendű vádlottnak rögtön tudnia kellett, hogy az ütés nem jogszerűen alkalmazott erőszak volt, mert a sértett háttal állt az V. rendű vádlottnak. Álláspontja szerint ez a következtetés iratellenes és nélkülözi a logikát is. A VI. rendű vádlott alig 2 másodperccel a tarkón ütés előtt lépett ki az ajtón, köpést nem láthatott, nem tudhatta, hogy az ütésre milyen előzmény miatt került sor. Másrészt az előző események alapján már tisztában volt azzal, hogy a sértett nehezen kezelhető, a rendőri intézkedéssel szembeni ellenállás tanúsítására is hajlamos, kábítószer-függősége miatt kiszámíthatatlan és agresszív személyiség, tehát alappal gondolhatta, hogy amit lát az jogszerűen alkalmazott erőszak. Az pedig számára jelentéstételi kötelezettséget nem keletkeztet. Ezen túlmenően a VI. rendű vádlott védője beadványában egy másik aspektusból is vizsgálta védence tekintetében a terhére rótt bűncselekmény megállapíthatóságát. A VI. rendű vádlott cselekményét több pontban összehasonlította a felmentő rendelkezéssel érintett VII. rendű vádlott cselekményével, megállapítva, hogy mindketten rosszkor voltak rossz helyen, egyikük sem ismerte az előzményeket, egyikük sem tett jelentést, de a VI. rendű vádlott bűnössége megállapítást nyert, míg a VII. rendű vádlott cselekménye tekintetében felmentő rendelkezés született. Kitért továbbá a védő arra, hogy az elsőfokú bíróság egy 2 évig tartó nyomozás, egy évig tartó tárgyalás, a kamerafelvételek többszöri megtekintése után, belső rendőrségi vizsgálati jegyzőkönyv megismerése, valamint terhelti és a tanúvallomások megismerése eredményeként jutott arra a következtetésre, hogy a VII. rendű vádlott által látott pofon jogszerű volt, míg a VI. rendű vádlott által látott pofon nem volt jogszerű. Jelen esetben a VI. rendű vádlott bűnösségének megállapíthatósága alapját az adja, hogy látnia, tudnia kellett, hogy a sértett megütése nem volt jogszerű. A védői álláspont szerint irreális ilyen követelmény támasztása az adott helyzetben, hiszen az elsőfokú bíróságnak is egy évig tartó bizonyításra volt szüksége a tények megállapításához. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság következtetlenül kettős mércét alkalmazott, ezért arra tett indítványt, hogy az ítéltábla katonai tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a VI. rendű vádlottat az ellene emelt vád alól teljes mértékben mentse fel.

[18] A VII. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette az ügyészi fellebbezés indokolásával kapcsolatos észrevételeit. Ebben kifejtette, hogy az I. momentumaként jelölt részecselekménynél látható, hogy a kamera a mennyezet magasságából, felülről pásztázza a fogda folyosóját, aminek az egyes

részcselekményeknek a folyosón lévő személyek általi észlelhetősége szempontjából van jelentősége. A VII. rendű vádlott a fogda két folyosója közötti ajtóban történő megjelenésekor a IV. rendű vádlott az I. és VII. rendű vádlottak között állt, testével eltakarva terhelt I. rendű vádlottat, de részben eltakarva a sértettet is, akinek a kezét a VII. rendű vádlott nem láthatta. A VII. rendű vádlott tudomással kellett, hogy bírjon arról, miszerint a kábítószer hatása alatt álló sértett kábítószeres tüvel történő leszúrással fenyegeti a közvetlenül a sértett mellett tartózkodó kollégáit, azonban nem tudhatta, hogy a tű elrejtve van a sértettnél. A IV. rendű vádlott takarása miatt nem láthatta, hogy a tű nincs a sértett kezében, és nem láthatta, hogy a sértett tesz-e valamilyen támadó mozdulatot a kezével vagy akár a lábával. Ennek alapján terhelt 7 okkal feltételezhette, hogy az I. rendű vádlott közvetlen veszélyhelyzet elhárítása érdekében üti arcul a sértettet. Azt pedig nem kellett szükségszerűen jogtalan támadásként, bűncselekményként értékelnie. Hivatkozott továbbá a védő arra, hogy a VII. rendű vádlottnak nem kellett szükségszerűen tudnia arról, hogy jelentést kell tennie, figyelemmel arra, hogy a fogda folyosóján történeteket figyelemmel lehetett kísérni a szolgálatirányító parancsnok irodájából a kamera közvetítése folytán. A szolgálatirányító parancsnok többször megjelent a fogda folyosóján. A védő beadványában röviden foglalkozott a tényállás V. momentumaként megjelölt, a VII. rendű vádlottat is érintő részével, egyetértve azon elsőfokú bírói megállapítással, hogy a VII. rendű vádlott nem észlelhette az I. rendű vádlott bántalmazó magatartását. Utalt arra, hogy a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség e tényállásrész módosítására irányuló indítványa csak az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok felülmérlegelésével foghatna helyt, ami a fellebbviteli eljárásban tilalmazott.

[19] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a nyilvános ülésen eljáró képviselője perbeszédében a módosított ügyészi fellebbezést és az átiratban foglaltakat tartotta fenn.

[20] A sértett jogi képviselője felszólalásában csatlakozott a fellebbviteli főügyészség képviselője által előadottakhoz, és kérte, hogy a másodfokú bíróság állapítsa meg a pártfogó ügyvéd munkadíját, azt, hogy ki köteles viselni, és erről értesítse a kormányhivatalt.

[21] Az I. rendű vádlott védője perbeszédében az ügyészi indítványt megalapozatlannak tartotta, annak elutasítását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Fenntartotta az írásbeli indokolásban foglaltakat, melyet kiegészített azzal, hogy a tiszthelyettesi állományban komoly hiányok vannak, és az ügyészség által indítványozott büntetés kiszabása esetén további egy fővel csökkenne a létszám. Utalt arra, hogy utóbb kiderült, hogy az előállított személy, a jelen ügy sértettje Hepatitis C-vírusral fertőzött volt. Ilyen körülmények között felmerül az a kérdés, hogy a sértett részéről elhangzott kábítószeres tüvel történő szurkálással való fenyegetés esetén az intézkedő rendőrnek be kell-e várni a támadást tetlenül, vagy köteles intézkedni. Utalt továbbá arra, hogy védenek már nem 2, hanem 3 kiskorú eltartásáról köteles gondoskodni.

[22] A II. és III. rendű vádlottak védője perbeszédében az írásban benyújtott fellebbezés indokolást változatlan tartalommal fenntartotta. Hangsúlyozta a tévedéssel kapcsolatban kifejtetteket, ami megalapozza a felmentő ítélet meghozatalát. Utalt arra, hogy

védenceinek abban a szituációban nem állt módjában azt megállapítani, hogy jogszerűtlen intézkedésről van szó. Ezért felmentésükre tett indítványt.

[23] A IV. rendű vádlott védője perbeszédében az írásban előterjesztett fellebbezését annak indokaival együtt fenntartotta. Indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács mentse fel a IV. rendű vádlottat azon bűncselekmény alól, amelyet az elsőfokú bíróság a terhére megállapított. A fellebbviteli főügyészség indítványának elutasítására is indítványt tett. Kifejtette, hogy a kamerafelvétel sem cáfolja a IV. rendű vádlott előadását, mely szerint a sértettet szándékosan, tudatosan nem bántalmazta, csak lenyomta a nyakánál fogva. Utalt arra, hogy védenecse esetében nem releváns annak a kérdésnek a vizsgálata, hogy a szolgálatban kötelesség-szegés vétségi vagy büntetési alakzatáról van szó. Nem egy statikus helyzet volt, mindenki mozgásban volt, a IV. rendű vádlott nem látott olyan cselekményt, amely jelentéstételi kötelezettséget alapozott volna meg.

[24] Az V. rendű vádlott védője perbeszédében az ügyészség indítványára tett írásbeli észrevételeit fenntartotta. Az abban foglaltakat kiegészítette azzal, hogy nem állapítható meg, hogy védenecse nagy erővel ütötte volna meg a sértettet. A sértett maga sem választotta ki az V. rendű vádlottat olyan személyként, aki őt bántalmazta. Ebből pedig arra lehet következtetni, hogy ez az ütés nem hagyott benne mély nyomot. Utalt arra a védő, hogy az elsőfokú bíróság három enyhítő körülményt értékelt védenecse vonatkozásában és csak egy súlyosítót. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte a büntetékiszabási körülményeket, a cselekménnyel arányos joghátrányt szabott ki, ezért indítványozta az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

[25] A VI. rendű vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezés indokolást fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy egyetért az elsőfokú bíróság azon jogi érveivel, amellyel a bűnpártolás megállapíthatóságát kizárta. Kitért arra, hogy védenecse 2 másodperc alatt kellett volna állást foglalni egy olyan kérdésben, amelyben a bíróság és az ügyészség is 2-3 évet dolgozott. Védenecse felmentésére tett indítványt.

[26] A VII. rendű vádlott védője perbeszédében az ügyészi fellebbezésre és átiratra tett írásbeli észrevételét mindenben fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a tényállást a kamerafelvételen látottakkal összhangban állapította meg, és elfogadta védenecse védekezését. Utalt arra, hogy az I. momentumként jelzett cselekmény kapcsán bűncselekmény hiányos felmentés született, mivel a bíróság megállapította, hogy védenecse magatartása jogszerű volt. Álláspontja szerint azonban az V. momentumban írt VII. rendű vádlotti cselekménnyel kapcsolatban is bűncselekmény hiányos felmentésnek kellett volna születni, mert a jegyzőkönyvben úgy szerepel, hogy ez a vádlott nem láthatta az I. rendű vádlott magatartását. Kifogásolta a védő, hogy az ügyészi fellebbezés és a másodfokú ügyészi átirat bírói mérlegelést támad.

[27] Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy elfogadta az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést, mert már több éve folyik vele szemben az eljárás. Álláspontja szerint az nem lett figyelembe véve, hogy kábítószeres túlvél akarták őt megszűrni. Utalt arra, hogy évek óta minden jutalmat elveszít a folyamatban lévő eljárás miatt.

[28] A II. rendű vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy abban az időben, amikor az I. rendű vádlott a földre rántotta a sértettet, az épületben egyetlen parancsnok, a szolgálatirányító parancsnok tartózkodott. Ő a zajra előjött és még beszélt is az I. rendű vádlottal. Ő tudomást szerzett arról, hogy történt valami. Utalt arra a II. rendű vádlott, hogy rengeteg elismeréstől esett el, így a folyamatban lévő eljárás miatt nem lehetett az év kmb-se, és egy önkormányzati képviselő is jelezte, hogy a büntetőeljárás miatt nem adhattak neki jutalmat.

[29] A III. rendű vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy mindenben egyetért a II. rendű vádlott által előadottakkal, és még a mai napon benyújtja leszerelési kérelmét, függetlenül attól, hogy milyen másodfokú határozat születik.

[30] A IV. rendű vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem követett el bűncselekményt, nem látott olyan magatartást, amelyet jelentenie kellett volna.

[31] Az V. rendű vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy fenntartja az eljárás során elmondottakat.

[32] A VI. rendű vádlott csatlakozott a védője által előadottakhoz, kiegészítve azzal, hogy nem ismeri el a bűnösségét és a felmentését kérte.

[33] A VII. rendű vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy a büntetőeljárás négy éve nagyon megviselte. Épp egy ruházátvizsgálást végzett, azt végrehajtotta, és utána nézett ki, nem tudhatta az előzményeket, csak azt látta, hogy intézkednek a sértettel szemben. Később kihallgatta az érintett személyt tanúként, de ő bántalmazásról nem panaszkodott. A sértett a kapitányságról panaszmentesen ment el. Utalt arra a VII. rendű vádlott, hogy az elmúlt 4 év során egyedül az őrnagyi rangot kaphatta meg elismerésként, minden másból elesett. Kijelentette, hogy nem érzi magát bűnösnek, továbbá kiemelte, hogy a váltásparancsnok is jelen volt az eseményeknél.

[34] Az ügyészi, valamint a vádlotti és védői fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű. Erre figyelemmel a katonai tanács vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet

megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét.

[35] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat megtartotta. A törvényszék a törvényben előírt határidőben előkészítő ülést tűzött ki. Észlelte, hogy az I., II., III. és VI. rendű vádlottak tekintetében a vádirat kézbesítése és az előkészítő ülés időpontja közötti törvényes időköz nem telt el, így esetükben későbbi időpontban tartotta meg az előkészítő ülést. A vádlottak ennek során a váddal egyező beismerő nyilatkozatot nem tettek, így tárgyalás kitűzésére intézkedett. Az elsőfokú bíróság felhívta az érintettek figyelmét az eltérő minősítés lehetőségére. Az előkészítő ülés, valamint a tárgyalás során a vádlottakkal, a tanúkkal és az igazságügyi orvosszakértővel szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott, a bizonyítékként megjelölt kamera-felvételeket tárgyaláson megtekintette, azzal kapcsolatban az érdekeltek észrevételeiket megtehették. Az egyéb bizonyítékokat is a jogszabályban előírt módon tette a bizonyítás anyagává. Az érdekeltek eljárási szabálysértésre nem hivatkoztak.

A másodfokú bíróság ugyanakkor megjegyzi, hogy az elsőfokú katonai tanács megszegte a Beisz. 27/A. § (13) írtakat, nem jelölte számokkal határozata bekezdései. Mindez ügyviteli szabálysértésként értékelendő.

[36] Az elsőfokú bíróság a tényállást részben mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

[37] Az I. rendű vádlott a tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni, csupán bűnösségét tagadó rövid nyilatkozatot tett. A nyomozás során írásbeli vallomást tett, melyben tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Tényszerűen nem vitatta, hogy az előállított személyt megütötte, azonban védekezése szerint a kábítószer hatása alatt álló agresszív, köpködő, ellenszegülő személlyel szemben arra indokoltan, a kilátásba helyezett támadás megelőzése érdekében került sor. Tagadta, hogy az előállított személynek sérülést okozott volna. Hangsúlyozta, hogy részéről a jogszabályokban megengedett testi kényszer alkalmazására került sor. A II. rendű vádlott a tárgyaláson vallomást tett, ott nem érezte magát bűnösnek. Védekezése szerint az intézkedés során az intézkedésben résztvevő személyek jogszerűen testi kényszerszerűen alkalmaztak. A III. rendű vádlott a tárgyaláson tett vallomásában nem érezte magát bűnösnek, arra hivatkozott, hogy nem látott olyan erőszakot az intézkedés során, amely a jogszerű testi kényszer kereteit meghaladta volna. A IV. rendű vádlott a tárgyaláson tett vallomásában szintén tagadta, hogy bűncselekményt követett volna el. Védekezése szerint az I. rendű vádlottnak segítve az intézkedés során jogszerű testi kényszerszerűen alkalmazott, és az I. rendű vádlott részéről sem látott jogellenes bántalmazást. Az V. rendű vádlott a tárgyaláson tett vallomásában elismerte a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, védekezésként előadta, hogy a lekísérés során az előállított személy folyamatosan provokálta őt és többször leköpte. A VI. rendű vádlott a tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni, a nyomozás során tagadta, hogy bűncselekményt követett volna el. Védekezése szerint a helyszínen egyáltalán nem észlelte azt, hogy az V. rendű vádlott megütötte az előállított személyt. A VII. rendű vádlott a tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni, csupán bűnösségét

tagadó rövid nyilatkozatot tett. A nyomozás során tett írásbeli vallomásában úgy nyilatkozott, hogy nem látott olyat, hogy bármely kollégája a törvényes intézkedés kereteit túllépte volna.

[38] A törvényszék katonai tanácsa igen részletes bizonyítási eljárást folytatott le, melynek során kihallgatta a vádlottakat, tanúkat hallgatott ki, igazságügyi orvos szakértőt rendelt ki, majd őt tárgyalás keretében is meghallgatta. Lejátszotta a releváns kamerafelvételeket és ismertette az ügy megítélése szempontjából lényeges iratokat. Az elsőfokú ítélet 9. oldal 5. bekezdésétől a 24. oldal 4. bekezdéséig ismertette, értékelte az általa megismert bizonyítékokat és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy több esetben miért tért el a vádban rögzített tényállástól, és miért az elsőfokú ítéletben írt tényállást állapította meg. Az 1/ tényállási pont kapcsán a kamerafelvételek, valamint az I-IV. és VII. rendű vádlottak vallomásai, a tanúvallomások, de elsősorban a kamerafelvételek alapján rögzítette a sértett pofon ütésének körülményeit, a tű és fecskendő megszerzése érdekében kifejtett további testi kényszer, majd a további ruházat átvizsgálás érdekében szükséges kényszerítést, és ennek során az I. rendű vádlott által már indokolatlanul kifejtett erőszakos magatartást. Helyesen rögzítette a jelenlévő vádlottak, különösen a VII. rendű vádlott helyzetét, azt, hogy mit észlelhettek az I. rendű vádlott által kifejtett testi kényszerből, illetve annak túllépéséből. Az V. és VI. rendű vádlottak vallomása és 2. tényállási ponthoz kapcsolódó kamerafelvétel alapján helyesen állapította meg az V. rendű vádlott cselekményének körülményeit, illetve rögzítette azt, hogy a VI. rendű vádlott az ütésről tudomást szerzett. A bünygyi iratok között rendelkezésre álló orvosi dokumentáció, az igazságügyi orvosszakértői vélemény és a tárgyaláson tett megállapítások, a kamerafelvételek, továbbá a sértetti és vádlotti nyilatkozatok alapján helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy kétséget kizáróan nem állapítható meg a sértett sérülései okozásában az I. rendű vádlott felelőssége, mert a vizsgált időszakban a sértett nem volt folyamatosan a hatóság ellenőrzése alatt. Helytállóan utalt arra a védelem, hogy ebben a kérdésben, valamint abban, hogy a VII. rendű vádlott az előállító részleg elhagyása során ténylegesen mit észlelhetett az I. rendű vádlott jogellenes bántalmazó magatartásából, az ügyészi fellebbezés az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadja, így az a Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel eredményre nem vezethet. De ugyanígy a bizonyítékok mérlegelése alapján vetette el azon vádlotti védekezéseket, hogy a helyszínen nem szereztek tudomást az I. rendű vádlott jogellenes bántalmazó magatartásáról, ha a kamerafelvételek azt cáfolták vagy rögzítette az ügyészség álláspontjával szemben a sértett provokatív, támadást kilátásba helyező magatartását.

[39] A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás kisebb részben, a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja alapján a kamerafelvétel tartalmával ellentétesen rögzíti a 8. oldal alulról 2. bekezdésében, hogy tanú a lépcsőn történő lekísérése során maszkot nem viselt. Ehhez képest az állapítható meg, hogy a sértett a maszkot szabálytalanul, az állán viselte. Ennyiben az ítéltábla a tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján helyesbítette. Ezen túlmenően a másodfokú bíróság vádlotti nyilatkozat alapján a VII. rendű vádlott személyi körülményeit annyiban egészíti ki, hogy az elsőfokú eljárást követően őrnagyi rendfokozatba előléptették és kiemelt fővizsgáló beosztást lát el, valamint az I. rendű vádlott személyi körülményeit azzal, hogy harmadik gyermeke is megszületett.

[40] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által helyesbített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. Így az ügyészségnek a további cselekmények megállapítására és további bűnösség megállapítására, míg a II., III., IV. és VI. rendű vádlottaknak a felmentésre irányuló fellebbezéseik eredményre nem vezethettek. A törvényszék ítélete 35. oldalán kellő indokát adta a bizonyítási indítványok elutasításának.

[41] Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor terhelt I. rendű vádlottat az ellene a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétsége miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában felmentette. Helytállóan utalt arra már az általa megállapított tényállás kapcsán, hogy tanú sértett a 2020. október 15-én 16 óra 50 percet megelőző mintegy 24 órán belül nem volt folyamatosan a hatóság ellenőrzése alatt, így nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy sérüléseit az I. rendű vádlott okozta.

[42] Nem tévedett a törvényszék akkor sem, amikor a VII. rendű vádlottat a vádirat 1/ vádpont 3. oldal utolsó és 4. oldal első két bekezdésében írt cselekmény miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában felmentette. Az elsőfokú bíróság a kamerafelvétel megtekintése után, lényegében a rendelkezésre álló bizonyítékokat mérlegelve jutott arra a következtetésre, hogy kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a VII. rendű vádlottnak az I. rendű vádlott jogellenes bántalmazó magatartását észlelnie kellett volna. Ezen cselekmény kapcsán a Fővárosi Nyomozó Ügyészség a VII. rendű vádlottat a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy hivatali eljárása során hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntetével vádolta. Ha a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható lett volna, akkor az valóban az elsőfokú ítélet rendelkező részében írt, a Btk. 440. § (1) bekezdésébe ütköző jelentési kötelezettség megszegésének vétségeként minősülhetett volna. A kialakult bírói gyakorlat szerint azonban felmentő rendelkezés esetén a vádlottat az ellene emelt vád alól kell felmenteni, ezért a bíróság a VII. rendű vádlottat a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy hivatali eljárása során hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntette miatt emelt vád alól tekintette felmentettnek. Értelemszerűen ugyanez a felmentő rendelkezés vonatkozik a VII. rendű vádlottnak a történeti tényállásban rögzített cselekménysor korábbi rész-cselekményére, melynek kapcsán bűncselekmény megállapítására azért nem kerülhetett sor, mert az elsőfokú bíróság a sértettnek az I. rendű vádlott általi megpofozását jogszzerűen alkalmazott testi kényszernek, így jelentést nem igénylő eseménynek minősítette.

[43] Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést az I-VI. rendű vádlottak bűnösségére, és kisebb eltéréssel helyes a cselekményeik jogi minősítése is.

[44] Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében megállapította a tényállás 8. oldal második bekezdésében írt azon cselekménye kapcsán, hogy a kövezetre rántott tanúl sértettet indokolatlanul több alkalommal a testén megütötte, valamint a tényállás 7. oldal utolsó bekezdésében írt azon cselekménye kapcsán, hogy a IV. rendű vádlott által már megfékezett, fejénél fogva lenyomva tartott sértettnek indokolatlanul egy második pofont adott. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor terhelt5 rendőr főtörzsőrmester V. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében megállapította a tényállás 8. oldal utolsó előtti bekezdésében írt bántalmazó magatartása kapcsán. Helyesen állapította meg a katonai tanács a fenti cselekményekkel kapcsolatban, hogy az I. és V. rendű vádlottak által kifejtett erőszak indokolatlan, aránytalan és szakszerűtlen volt.

[45] A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 47. §-ában foglaltak szerint a rendőr

– intézkedése során tett – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat. Az Rtv. 15. §-a rögzíti az arányosság követelményét, mely szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár. Az Rtv. 16. §-ában foglaltak szerint a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható. A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 40. §-a rendelkezik a testi kényszerről. E szerint a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. A (2) bekezdése szerint a testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat. A rendőr a támadás céljára szolgáló eszköz használatának megakadályozása, továbbá a támadás elhárítása érdekében az ehhez szükséges erejű és irányultságú ütést vagy rúgást alkalmazhat. A rendelet 39. § (2) bekezdés c) pontja határozza meg a támadás, a támadó magatartást tanúsító személy fogalmát, annyiban, hogy az, aki az intézkedő rendőrré, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

[46] Az I. és V. rendű vádlottak magatartását az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseivel összevetve megállapítható, hogy az I. rendű vádlott esetében az első esetben már földre vitt, a második esetben leszorítva tartott sértett megütése már teljesen indokolatlan volt, míg az V. rendű vádlott esetében fizikai ellenszegülés nem, csak verbális és köpködés útján történő provokáció történt. Nem tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor az I. rendű vádlott részéről az első pofonütést, és a sértettnek a társa felé történő elindulását követő lerántását nem tartotta a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette keretei közé

tartozónak. A történeti tényállásban rögzítettek szerint tanúl erőszakos bűncselekmény elkövetése miatt került előállításra, az előállító helyiségben a rendőröket kábítószeres túlé történő megszurással fenyegette, a zsebe felé nyúlt. Az ettől függetlenül is kiszámíthatatlan magatartású, a rendőrök által feltételezetten kábítószer hatása alatt álló személy fenyegetését a jelen lévő rendőrök komolynak értékelték, hiszen nem csak az I. rendű vádlott, hanem társai is a sértett felé fordultak és indultak. A VII. rendű vádlott is megszakította a másik előállítottal kapcsolatos tevékenységét és kinézett a folyosóra. Bár nem kétséges, hogy az I. rendű vádlott az előállított személy részéről a támadást nem várta be, de ebben a helyzetben a terhelt1 rendőr főtörzsőrmester által a támadó cselekménysor megelőzése érdekében adott pofon indokoltsága nem kifogásolható. Ugyanígy nem kifogásolható, az I. rendű vádlottnak az a magatartása, hogy az elkövető társa irányába induló előállított személyt ruházatánál fogva a földre rántotta. Az előállító helyiség másik részében tanúl női elkövető társának ruházat-átvizsgálását végezték, amikor annak hangoskodására az előállított személy váratlanul felállt és társa felé indult. A kiszámíthatatlan viselkedésű előállított további magatartásának megakadályozása, de a feltételezhetően bűncselekményt együtt elkövető személyek találkozásának megakadályozása érdekében is az I. rendű vádlott köteles volt fellépni, és az adott helyzetben a magatartása nem volt indokolatlannak vagy aránytalannak tekinthető.

[47] Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai tanácsa, amikor a II., III., IV. és VI. rendű vádlottak bűnösségét szolgálati bűncselekményben állapította meg. Téves az az ügyészi álláspont, hogy ezen vádlottak azzal a magatartásukkal, hogy az I. és V. rendű vádlottak bántalmazó magatartásáról jelentést nem tettek a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy hivatali eljárása során, hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntetetté követték volna el. A bűnpártolásnak ezt a formáját a hivatalos személy hivatali eljárása során hivatali kötelessége megszegésével követi el. Megállapítható azonban, hogy jelen esetben a bűncselekmény nem a hivatalos személy állampolgárok felé gyakorolható hatósági jogkörének alkalmazásával kapcsolatban merült fel. A nyomozó hatóság ugyan elmulasztotta a vádlottak szolgálati okmányainak a beszerzését, azonban a rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható volt, és ebben a tekintetben az elsőfokú bíróság a vádirati tényállást ki is egészítette, hogy az érintett személyek közül kik voltak szolgálatba vezényelve, és pontosan milyen szolgálatot láttak el. Megállapítható, hogy a VII. rendű vádlott kivételével valamennyien szolgálatba vezényelt személyek voltak, az I-IV. rendű vádlottak, illetve az V. és VI. rendű vádlottak egyazon váltásban. Ezen túlmenően az I. és II. rendű, valamint a III. és IV. rendű vádlottak járőrtársak voltak, szolgálatot közösen adó személyek, ráadásul a gyermekkorú sérelmére elkövetett rablás kapcsán tanúl és tanú2 tekintetében konkrét közös szolgálati feladatot is láttak el. Ugyanígy az V. és VI. rendű vádlottaknak a fogdára helyezés kapcsán közösen végzendő szolgálati feladatuk volt, tehát szolgálatuk ellátása során egymás viszonylatában nem hivatalos személyek, hanem az adott hierarchizált rendőri szervezeten belül közös feladatot ellátó személyek voltak. Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a II., III., IV. és VI. rendű vádlottak cselekményeit szolgálati bűncselekményként értékelte. A Btk. 438. § (1) bekezdésében foglaltak szerint, aki ör, ügyeleti vagy egyéb készenléti szolgálatban – az adott szolgálatra vonatkozó szolgálati intézkedés rendelkezéseit megszegve – elalszik, vagy a szolgálat ideje alatt szeszes italt, illetve kábítószer vagy kábítószernek nem minősülő kábító hatású anyagot vagy szert fogyaszt, rendeltetési helyét elhagyja, vagy a szolgálat ellátására vonatkozó rendelkezést más módon súlyosan megszegi vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Nem kétséges, hogy a vádlottak ezen bűncselekmény 4. fordulata szerinti magatartást fejtették ki, amikor a szolgálatukra vonatkozó

rendelkezés megszegésével nem tettek eleget jelentési kötelezettségüknek. Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor nem látott lehetőséget a (2) bekezdés szerinti büntetési alakzat megállapítására. Egységes a bírói gyakorlat abban a tekintetben, hogy ha a rendelkezés megszegése azzal járhat, hogy valaki ezáltal büntetőeljárás alól mentesülhet, akkor a szolgálatban köteleességszegés a szolgálatra jelentős hátrány veszélyével jár és büntetési alakzat megállapítása szükséges. Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a II., III., IV. és VI. rendű vádlottak cselekményeit a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő szolgálatban köteleességszegés büntetnének minősítette.

[48] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, azok csupán a bekövetkezett további időmúlással, valamint az I. rendű vádlott tekintetében a három kiskorú gyermek eltartására való utalással egészítendő ki. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. és V. rendű vádlottakat a terhükre megállapított büncselekmény miatt a Btk. 82. § (2) bekezdés d) pontja és (3) bekezdése alapján pénzbüntetésre ítélte. Ezen vádlottak jogszerű intézkedésük kereteit lépték túl, amikor intézkedésük során az egyébként provokáló magatartású személyt megütötték. A kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek száma mindkét vádlott esetében arányos a cselekményeik tárgyi súlyával, míg a napi tétel összege megfelel a személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyaiknak. Nem tévedett a törvényszék katonai tanácsa, amikor a bántalmazást többször kifejtő I. rendű vádlottal szemben rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetést is kiszabott figyelemmel arra, hogy ezen vádlott magatartása a rendfokozat tekintélyének sérelmével járt, de a rendőri szolgálatban még megtartható. Az aktív magatartást nem kifejtő II., III., IV. és VI. rendű vádlottak tekintetében a bekövetkezett időmúlásra is figyelemmel megállapítható, hogy cselekményük már olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy az e törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása vagy más intézkedés alkalmazása szükségtelen, ezért a katonai tanács indokoltan alkalmazott velük szemben megrovás intézkedést. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetések és intézkedések szolgálják megfelelően az I-VI. rendű vádlottak tekintetében a Btk. 79. §-ban írt büntetési célokat.

[49] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[50] A másodfokú bíróság a kirendelt védő díjaként felmerült 21.000 forint bűnügyi költséggel kapcsolatban megállapította, hogy azt az állam viseli a Be. 613. § (2) bekezdés b) pontja alapján.

[51] Az ítéltábla a Be. 577. § (1) bekezdése alapján döntött a pártfogó ügyvéd díjának I. és V. rendű vádlottal által fele-fele részben történő viseléséről.

[52] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2024. október 11.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

s.k. Dr. Mészáros László hb. ezredes
Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.
bíró előadó
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 42.Kb.65/2022/88-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.23/2024/16. számú ítélete folytán terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű, terhelt2 rendőr főtörzsőrmester II. rendű, terhelt3 rendőr törzsszázslós III. rendű, terhelt4 rendőr törzsőrmester IV. rendű, terhelt5 rendőr főtörzsőrmester V. rendű, terhelt6 rendőr törzsőrmester VI. rendű és terhelt7 rendőr őrnagy VII. rendű vádlottak tekintetében 2024. október 11. napján jogerőre emelkedett és a VII. rendű vádlottat érintő rendelkezés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. október 11.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke